πωρο ἀρρωστησα ξαφνικά...

—Πῆτε μου λοιπὸν ἀπὸ τι πάσχετε; τὴ ρώτησα μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον ποὺ δοκιμασα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσα.

—Δὲν ξέρω, δόκτωρ... μοῦ εἶπε στενοχωρημένη. Βλέπω μονάχα ὅτι ἀδυνατίζω διαρκῶς κι' αὐτὸ μὲ κάνει τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο μου... Κάποτε νοιώθω ἕνα πόνο ἐδῶ, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν καρδιά, μὰ περνάει γρήγορα ὁ χρόνος νὰ μὲ βασανίζῃ... Δὲν ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στῆθος μου, δὲν βήχω... Στὴν Κοπεγχάγη οἱ γιατροὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχω μιὰ ἀναιμία καινούργιας μορφῆς...

Παρακάλεσα τότε τὴ Χίλδα Πέτερσον νὰ περάσῃ στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἀφοῦ τῆς εἶπα νὰ ξαπλωθῆ ἀπάνω στὸ ντιβάνι, ἄρχισα νὰ τὴν ἐξετάζω μὲ μεγάλη προσοχή. Σὲ λίγο τὰ δάχτυλά μου συνήντησαν λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τις ἀριστερὲς ψευδοπλευρὲς τῆς τὶς ἐξογκώσεις ἑνὸς σαρκώματος τόσο μεγάλου ποὺ μοῦ προξένησε κατάπληξι, γιατὶ μοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐγχειρισθῆ!

—Λοιπόν; Ποιὰ εἶνε ἡ διάγνωσί σας, δόκτωρ; μὲ ρώτησε ἡ ὥμορφη Δανίδα μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία.

Ὁμολογῶ ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρέθηκα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἕνας γιατρὸς δὲν ξέρει ἂν πρέπει νὰ μιλήσῃ ἢ νὰ σωπάσῃ...

— Δὲν βλέπω τίποτα τὸ τρομερό... τῆς εἶπα γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσω. Ἴσως εἶνε αἰτία τῆς ἀρρώστειας σας μιὰ κακὴ λειτουργία τοῦ ἥπατος... Τὸ καλύτερο ὅμως ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶνε νὰ ἐμπιστευθοῦμε στὴ ραδιογραφία...

—Ἔχετε τὴ γνώμη, δόκτωρ, ὅτι θὰ γίνω καλά; μὲ ρώτησε πάλι μὲ τὴν ἴδια φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

—Γιατί ὄχι... τῆς ἀπάντησα μ'ἕνα χαμόγελο, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

—Ὁ ἀραβωνιαστικός μου μὲ περιμένει στὸν προθάλαμο... μοῦ εἶπε τότε ἡ Χίλδα Πέτερσον. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ πῆτε τὴν διάγνωσί σας;

—Εἶνε περιττό... ἔκανα στενοχωρημένος. Πηγαίνετε πρῶτα μαζύ του στὴν ἀκτινοσκόπησι κι' ἐλᾶτε πάλι ὕστερα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες νὰ σᾶς δώσω μιὰ θετικὴ ἀπάντησι...

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὅταν ἔγιναν τὶς ραδιογραφίες, εἶδα ὅτι μποροῦσα νὰ κάνω τὴν ἐγχείρησι. Κι' ὅταν ἦλθε ἡ Χίλδα Πέτερσον μὲ τὸν ἀραβωνιαστικό της, ἀπέφυγα νὰ ἐξηγήσω στὴν ἴδια πόσο σοβαρὴ ἦταν ἡ ἀρρώστεια της. Πῆρα λοιπὸν τὸν ἀραβωνιαστικό της, τὸν Κρίστιαν Γιάνσεν, στὸ διπλανὸ δωμάτιο κι' ἐκεῖ τοῦ ἔδειξα τὴ φωτογραφία τῆς ἀκτινοσκοπήσεως. Ὁ Γιάνσεν μοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν ἀρκετὰ ψύχραιμος κι' ὅτι εἶχε δυνατὸ χαρακτῆρα καὶ γι' αὐτὸ τοῦ ἐξήγησα καθαρὰ ὅτι ἡ ἀραβωνιαστικιά του εἶχε ἕνα σάρκωμα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐγχειρισθῆ ἀμέσως. Ὁ Γιάνσεν χλώμιασε ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια μου μὰ δὲν δίστασε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴ γνώμη μου...

Πῶς νὰ σοῦ περιγράψω τώρα τὸν τρόμο μου, μάϊ ντῆαρ, ὅταν τὴν ἡμέρα τῆς ἐγχειρήσεως εἶδα ὅτι τὸ σάρκωμα τῆς ἄρρωστης Δανίδος εἶχε μιὰ τόση ἔκτασι ποὺ ἔκανε περιττὴ κάθε χειρουργικὴ ἐπέμβασι! Ἡ ἀρρώστεια της ἦταν ἀγιάτρευτη!... Ἡ Χίλδα Πέτερσον εἶχε ἔλθει νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειά μου πολὺ ἀργά.

Σταμάτησα λοιπὸν τὴν ἐγχείρησι, ἔρραψα τὴν τομὴ καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα εἶπα στὴν ἄρρωστη ὅτι ἡ ἐγχείρησις εἶχε πετύχει. Δὲν βαστοῦσε ἡ καρδιά μου νὰ τῆς πῶ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια. Δὲν μποροῦσα νὰ τῆς πῶ ὅτι θὰ πέθανε σὲ λίγο... Αὐτὸ ὅμως δὲν τῶκοινῳα ἀπὸ τὸν ἀραβωνιαστικό της. Ὁ Γιάνσεν, ὅταν ἔμαθε τὸ τρομερὸ μυστικό, λιποθύμησε ἀπὸ τὸν πόνο του. Ἔπειτα, ὅταν συνῆλθε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδὶ καὶ νὰ μὲ ρωτάῃ πόσο καιρὸ μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἀκόμη ἡ ἀραβωνιαστικιά του.

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ, τοῦ ἀπάντησα. Εἶνε ζήτημα ἀντοχῆς... Ἡ ζωή της ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ψυχική της κατάστασι...

Ὁ Γιάνσεν τότε ἐγκατέστησε τὴν ἀραβωνιαστικιά του σὲ μιὰ ὥμορφη βίλλα στὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς κάνῃ εὐχάριστη τὴ ζωή. Ὁ ἴδιος ὅμως εἶχε χάσει τὸ θάρρος του κι' εἶχε γίνει τρομερὰ θρησκόληπτος. Ἐλάτρευε τὴν ἀραβωνιαστικιά του τόσο πολύ, ὥστε δὲν δίστασε νὰ διακόψῃ τὶς σπουδές του καὶ νὰ γραφῆ στὴ Θεολογικὴ Σχολή, γιὰ νὰ γίνῃ πάστορας...

Ἡ ἀρρώστεια ὡστόσο τῆς ὥμορφης Δανίδος δὲν ἄργησε νὰ μᾶς παραξενέψῃ καὶ τοὺς διό. Ἡ Χίλδα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶχε πετύχει ἡ ἐγχείρησι, δὲν τὴν συλλογιζόταν πιὰ καὶ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ τραγουδάῃ καὶ νὰ παίζῃ ἀμέριμνη μέσα στὸν ἀνθισμένο κῆπο τῆς βίλλας της. Μὰ μιὰ ἡμέρα ὁ πόνος ξαναπαρουσιάστηκε. Ἔπειτα ἔσβυσε...

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΙΛΛΕΡ

Ὅταν ἡ εὐτυχία ἦρθε στὸν κόσμο συνοδευόταν ἀπὸ ἕναν εὐνουμένο της, μὲ τὸν ὁποῖο ὅμως γρήγορα ἠμύδε σὲ διάστασι. Ἐλεῖνος τράβηξε τότε θυμωμένος ἀριστερὰ κι' αὐτὴ πρὸς τὰ δεξιά.

Ὅταν ὅμως ἡ εὐτυχία ἔμεινε ἐντελῶς μόνη, ἔννοιωσε τὴ μοναξιά της νὰ τῆς πιέζῃ τὸ στῆθος καὶ τότε πέταξε στὴ σοφία καὶ τῆς εἶπε :

— Σοῦ προσφέρω τοὺς θησαυρούς μου, γίνεσαι φίλη μου;

— Εἶσαι, λοιπόν, τόσο ἔρημη ; τὴ ρώτησε ἡ σοφία.

— Τώρα ναί. Ἄλλοτε εἶχα ἕνα φίλο, ποὺ τὸν ἀγατοῦσα σὰν παιδί μου. Τοῦ πρόσφερα τὰ ὡραῖα καὶ πλούσια δῶρα μου, ἀλλ' αὐτὸς μοῦ ζητοῦσε πάντα περισσότερα. Ἦταν ἀχόρταγος κι' ὅσα κι' ἂν τοῦδινα μ' ἔλεγε πάντα «φειδωλή»... Ἔλα, ἀδελφή μου, νὰ γίνουμε φιλενάδες. Ἐσὺ εἶσαι φρόνιμη καὶ θὰ μείνῃς εὐχαριστημένη μὲ μένα. Θὰ ρίξω ὅλα τὰ δῶρα μου στὴν ποδιά σου, θὰ σὲ κάνω πλούσια γιὰ νὰ μὴ βασανίζεσαι πιὰ μὲ τὸ θαρὺ τῆς ἔρευνας ἀλέτρι.

Ἡ σοφία, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἐχαμογέλασε, ἐσκούπισε τὸν ἱδρῶτα τοῦ μετώπου της κι' ἀπάντησε :

— Καλή μου εὐτυχία, — ξέρεις; — ὁ φίλος σοῦ πάει ν' αὐτοκτονήσῃ γιατὶ τὸν ἀπαράτησες. Πήγαινε νὰ τὸν γλυτώσῃς τὸν δυστυχῆ κι' ἄφησέ με ἐμένα. Ἐνῶ δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Θὰ εἶμαι πάντα φτωχή, ἀλλὰ καὶ σοφή.

***

Ἂν δὲν ἔχῃς ἀντικρύσει τὴν ὡραιότητα στὴ στιγμὴ τοῦ πόνου, δὲν ξέρεις τί θὰ πῆ ὡραιότης. Ἂν δὲν ἔχῃς ἀντικρύσει τὴ χαρὰ πάνω σ' ἕνα ὥμορφο πρόσωπο, δὲν εἶδες τὴ χαρὰ ποτέ σου.

***

Μονάχα ὁ ἄνδρας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ πολλὲς ἀρετές, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀντιμετωπίζῃ τοὺς κινδύνους στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Γιὰ τὴ γυναῖκα εἶν' ἀρκετὴ μιὰ καὶ μόνη ἀρετή : ἡ χάρις τῆς καρδιᾶς, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ματιοῦ.

***

Ὅταν συναντήσω ἕναν εὐτυχισμένον, λησμονῶ καὶ τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς Παραδείσους. Ὁ Θεὸς μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ μόνον ὅταν βλέπω ἕναν πονεμένο.

Σὲ λίγο τὴν ἔπιασε πάλι, χωρὶς αὐτὸ νὰ τὴν ἀνησυχῆ διόλου καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ χάσῃ τὴν εὐθυμία της. Ὁ Γιάνσεν ὅμως εἶχε τρομοκρατηθῆ. Ἤρθε λοιπὸν μιὰ ἡμέρα γιὰ νὰ μὲ ξαναρωτήσῃ πόσο καιρὸ ἀκόμη θὰ ζοῦσε ἡ ἀραβωνιαστικιά του κι' ὅταν τοῦ εἶπα, ὅπως καὶ πρίν, ὅτι ἦταν ζήτημα μηνῶν ἢ ἑβδομάδων, γύρισε καὶ μοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ ὑπόκωφη φωνή :

— Μὰ τότε εἶνε καιρὸς νὰ τὴν προετοιμάσω γιὰ τὴν ἄλλη ζωή...

Ἡ θρησκοληψία τοῦ Γιάνσεν μοῦ προξένησε κατάπληξι. Μ' ὅλη τότε τὴν αὐστηρότητα τοῦ γιατροῦ, τοῦ δήλωσα κατηγορηματικὰ ὅτι τοῦ ἀπαγόρευα νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια στὴν ἄρρωστη Δανίδα. Μὰ ὁ Γιάνσεν δὲν μ' ἄκουσε. Νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὴν ψυχή της καὶ μιὰ μέρα τῆς φανέρωσε καθαρὰ τὴν τραγικὴ κατάστασί της. Ἡ Χίλδα τότε, ποὺ δέχθηκε ξαφνικὰ ἕνα τόσο ἐγκληματικὸ χτύπημα, σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητη κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες πέθανε ἀπὸ μιὰ μαρτυρικὴ ἀγωνία!...

Ὁ Κρίστιαν Γιάνσεν κατάλαβε κατόπιν αὐτοῦ ὅτι ἦταν ἕνας δολοφόνος καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸ ἔγκλημά του τὸ ἴδιο καλοκαίρι φόρεσε τὸ μοναχικὸ σχῆμα κι' ἔφυγε ὡς ἱεραπόστολος γιὰ τὶς ἄγριες κι' ἐπαναστατημένες περιοχὲς τῆς μεσημβρινῆς Κίνας... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία του... Ἦταν ἕνας ἐγκληματίας, ἕνας δολοφόνος, ποὺ ἴσως νὰ ἐξιλεώθηκε τώρα μὲ τὸν μαρτυρικὸ θάνατό του στὸ Μακάο...»

Κι' ὁ δόκτωρ Νόρτον, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του, ἄνοιξε πάλι τοὺς «Ταῖμς» καὶ προσποιήθηκε ὅτι συνέχιζε τὸ διάβασμά τους.
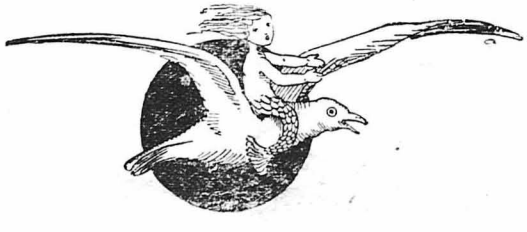
Η. Ρ. ΜΠΑΛΛΙΝΓΚΕΡ